

[Justitsministeren.]

uagtsomt forhold. Uden for § 6, nr. 2's område er reglen i § 7, stk. 2, at ansvar forudsætter, at ministeren „har indset eller burdet indse, at [handlingerne eller undladelserne] var lov- eller pligtstridige“. Jeg går ud fra, at der med denne formulering sigtes til sædvanlige forsæts- og uagtsomhedskrav. Formuleringen er imidlertid ikke i overensstemmelse hermed. Jeg skal imidlertid nøjes med at henlede opmærksomheden på dette juridisk-tekniske problem om forsæts- og uagtsomhedskravets udformning og med hensyn til rimeligheden af den foreslåede udvidelse af uagtsomhedskravet henviser til mine bemærkninger om det tidligere forslag.

I § 8 er optaget en bestemmelse om, at en minister, der idømmes straf af hæfte eller fængsel, kan idømmes fortabelse af sit embede. Jeg tror, en sådan bestemmelse er helt overflødig og vel også ud fra principielle synspunkter mindre rigtig under parlamentarisk styre; skulle den gennemføres, burde den vel i øvrigt være videregående end forslaget, således at embedsfortabelse efter omstændighederne kunne idømmes i forbindelse med bødestraf.

Lad mig endelig nævne, at § 9, stk. 1, om erstatning kun er en henvisning til gældende erstatningsregler og således betydningssløs.

Yderligere enkeltheder i forslaget skal jeg ikke fremdrage. Jeg kan sammenfatte min opfattelse af forslaget således: det er lykkedes forslagsstillerne på flere punkter at fjerne uklarhed og mindre rimelige regler fra venstres og det konservative folkepartis lovforslag. Men tilbage står det samme helhedsindtryk: det fremgår ikke, hvad forslagsstillerne vil opnå med forslaget; det er ikke lykkedes at præcisere ansvarsgrundlaget, men dette er tværtimod på flere punkter gjort så løst og ubestemt, at det må give anledning til betænkeligheder; der foreslås ikke væsentlige udvidelser af ansvarsgrundlaget, og de udvidelser, som foreslås, er enten mindre klare eller betænkelige fravigelser af eller anerkendte principper.

Et enkelt punkt vedrørende forholdet mellem de to lovforslag vil jeg gerne opholde mig ved, fordi jeg tror, det illustrerer noget væsentligt. I det omfang, der ved det sidste

forslag er sket udrensninger af det første forslags uklarheder og mindre heldige regler, er resultatet blevet, at man er faldet tilbage på henvisninger til eller gentagelser af allerede gældende regler. Herved indebærer forslaget en næppe tilsigtet, men interessant belysning af spørgsmålet om, i hvilket omfang der er behov for en særlig ministeransvarlighedslov.

Uanset de kritiske bemærkninger, forslaget kan give anledning til ud fra både principielle synspunkter og en mere formel juridisk betragtningssmåde, mener jeg, det er egnet til at indgå i det siddende folketingsudvalgs arbejde som et yderligere grundlag for drøftelse af retningslinjer for en ministeransvarlighedslovs indhold.

Ordføreren for forslagsstillerne (Iver Poulsen): I dag er jeg faktisk i den ret sjældne situation og ret ejendommelige situation, at jeg kan takke den højtærede justitsminister for venlighed og venlig modtagelse af det forslag til ministeransvarlighedslov, som vi har fremsat, for ministeren glædede os med at sige, at det var lykkedes os at fjerne flere uklarheder, og at forslaget betød en væsentlig forbedring i forhold til det tidligere fremsatte lovforslag, og at det vil danne et mere frugtbart grundlag for en videre drøftelse af det, der er forslagets mål, nemlig at få en ministeransvarlighedslov.

Den højtærede justitsminister gik jo meget stærkt ind på juridiske enkeltheder, og dem skal jeg naturligvis af gode grunde afholde mig fra at styrte mig ud i en diskussion med justitsministeren om. Men når justitsministeren spørger, hvad vi vil opnå, og siger, at vi giver tilslutning til den begrundelse for fremsættelsen af et forslag til ministeransvarlighedslov, at der tages hensyn af psykologisk og folkelig karakter, så mener vi, at her ligger en meget væsentlig begrundelse for, hvad vi vil opnå, sammen med grundlovens § 13, som, efter hvad daværende justitsminister K. K. Steincke sagde i bemærkningerne til sit forslag til ministeransvarlighedslov fra 1939, påbyder, at vi skal have en ministeransvarlighedslov. Det, vi gerne vil opnå, er at opfylde dette påbud og imødekomme befolkningen, som ikke kan forstå, når der står i grundloven, at en ministers ansvar-